

L.S. Hilton și-a petrecut copilăria la Londra și a locuit în Key West, New York, Paris și Milano. După ce a absolvit colegiul la Oxford, a studiat Istoria artei la Paris și Florența. A lucrat ca jurnalist, critic de artă și prezentator de televiziune și trăiește, în prezent, la Londra.

ULTIMA

L.S. HILTON

Traducere din limba engleză
ELENA ARHIRE

București
2019

Cu șase luni înainte

Nu mai fusesem niciodată în sudul Italiei, dar la cum stăteau lucrurile, părea că vizita aceea avea să fie singura și una de foarte scurtă durată. În principal pentru că inspectorul Romero da Silva de la *Guardia di Finanza* își ținea arma îndreptată spre inima mea. Ne aflam pe o plajă undeva prin Calabria; mai exact, pe o platformă de beton care înainta în marea învolburată și sulfuroasă. Un cargobot pătrășos și ruginit era ancorat la vreo sută de metri distanță, legat printr-o conductă groasă de cauciuc de clădirea cubică a centralei de epurare a apei de lângă noi. Îmi trecuse prin minte să încerc să înot până la el, dar da Silva mă informase deja că și dacă scăpam de ținta lui, forța curenților m-ar fi doborât. Și, chiar dacă descoperisem în ultimele zile că abilitatea lui da Silva de a duce o viață dublă mă făcea să par o amatoare, îi dădusem crezare. Pe de altă parte, trăiam cu adrenalina riscului. Și puteam să văd peste umărul lui, ceva ce da Silva nu avea cum să vadă. Un bărbat venea încet de-a lungul plajei, îndreptându-se direct spre noi. Avea o pușcă de asalt, așa că era puțin probabil să fi fost doar un trecător oarecare.

– Ori punem punct aici, ori te întorci cu mine și vedem dacă putem să lucrăm împreună o vreme.

Vocea lui da Silva era la fel de sigură pe cât îi era și mâna pe armă.

– Să lucrăm împreună? am întrebat eu printre dinți.

Aș fi putut să mă gândesc atunci la tot ce făcusem, la tot ce se întâmplase și mă adusese aici, la tot ce fusesem și la tot ce devenisem. Dar nu m-am gândit.

– Fă-o! i-am răspuns. Hai! Ce aștepti?

Când a răsunat focul de armă, da Silva a părut mai surprins ca mine, însă era deja a doua oară în săptămâna aceea când cineva încerca să măucidă. Glonțul n-a țâșnit din pistolul Caracal al lui da Silva, care era ațintit cu hotărâre spre pieptul meu, ci din spate, de pe plajă. Încet, din locul în care era, da Silva a întors capul până când a zărit silueta de pe faleză. Bărbatul trăsesese în aer un foc de avertisment. Am fost tentată să subliniez că în sfârșit apăruse cineva cu intenții serioase, dar nu era momentul potrivit. Am simțit mirosul vag al prafului de pușcă înălțându-se spre cerul de decembrie care apăsa greoi deasupra noastră.

– Lasă fata în pace! a urlat bărbatul.

– Știi să înoți? l-am întrebat printre dinți pe da Silva.

– Curenții, a răspuns șoptit da Silva. N-am glumit când ți-am zis de curenți.

– Prinde-mă, i-am spus eu. Pune-mă în fața ta. Apoi, ia-o pe conductă.

– Și dacă te împușcă?

– Păi, oricum te pregăteai tu să faci asta, nu?

– Fata!

Pușca era îndreptată spre noi acum. Da Silva s-a întins spre mine, m-a prins de umăr, m-a lipit de el când s-a răsucit, de parcă am fi făcut pași de dans, așa că am făcut schimb de locuri, el rămânând cu spatele spre valurile învolburate. În mod evident, pușca era acum îndreptată doar spre mine. Măcar aici aveam o schimbare de situație.

– Ți-am spus să-i dai drumul!

Arma și bărbatul din spatele ei înaintau acum pe pietrișul presărat cu nisip. Protejându-și corpul cu al meu, cu brațul îndoit sub bărbie, da Silva a făcut un pas înapoi, apoi un altul. După încă un pas am simțit cum strânsoarea lui slăbește, apoi mi-a dat drumul și un al doilea glonț a pocnit deasupra mea chiar când m-am izbit de platforma din beton, cu palmele sub umeri. A urmat un pleoscăit și un moment

lung de tăcere. Am întors capul. Da Silva tocmai îmi spusese cu câteva clipe înainte că, dacă aș fi încercat să scap de curenți, aș fi fost doborâtă în câteva minute, dar el reușise să ajungă la conductă. Puteam să-i văd brațele înlănțuite, în timp ce își răsuca corpul de-a lungul conductei, sub spuma valurilor. Bărbatul de pe plajă începuse să alerge. Mai aveam poate douăzeci de secunde înainte ca el să ajungă la mine, așa că trebuia să acționez rapid. Conducta se afla în stânga, aș fi putut ajunge la ea din câteva mișcări. M-am întors pe o parte, mi-am ținut respirația, apoi mi-am lăsat corpul să se scufunde în apă.

Da Silva nu mințise. Contracurentul era atât de puternic încât puteam să îl aud, o tânguie înfricoșătoare în vuietul înăbușit al apei care se lovea de conductă. Frigul m-ar fi lăsat fără suflare, dar curentul o făcuse deja. Haina mea grea, devenită o carcasă plină de apă, mi se înfășurase pe cap. Am început să dau nebunește din mâini și din picioare, orbită de apa sărată și aproape paralizată de panică, și am ieșit la suprafață exact când a mai fost tras un glonț, încercând cu disperare să mă agăț de curba striată a conductei. Am reușit să îmi încolăcesc un picior în jurul ei, legănându-mă în ritmul apei învolburate. Mi-am tras jacheta de pe umăr cu dinții și, cu brațul drept eliberat, m-am prins din nou de conductă, apoi mi-am lăsat brațul stâng liber chiar când un val m-a lovit în plin, iar apa mi-a smuls afurisita de haină. Eram mai mică decât da Silva și conducta era prea lată ca să pot trece pe sub ea, în spațiul care mă proteja și mă lăsa și să respir; a trebuit să o încălesc, împingându-mi greutatea cu brațele. Măcar așa puteam să văd, chiar dacă după ce am ridicat privirea și l-am văzut pe bărbatul de pe plajă urcând pe conductă, acolo unde aceasta se întâlnea cu platforma, și pregătindu-se pentru un alt foc, mi-aș fi dorit mai curând să nu văd nimic. Trase din nou, dar nu țintea spre mine. Dacă trebuia să țintească mai jos, însemna că da Silva era undeva mai în față. Avansa nesigur, strângând între coapse în stil Comanche coloana groasă. Nu se întrevedea nici un semn de viață de pe navă. Urma să dăm lupta în trei pe punte, dacă reușeam să ajungem până acolo? Nu aveam altceva cu

care să mă apăr în afară de agrafa din buzunarul de la spate al blugilor pe care îi pusesem pe mine cu o noapte în urmă la Veneția, convinsă fiind că da Silva avea să mă aresteze pentru crimă. Viața nu mi se părea așa de complicată atunci. Dacă aș fi avut timp la dispoziție, m-aș fi lăsat învăluită de o oarecare melancolie.

Agrafa mea era un fel de cleștișor, lung de vreo zece centimetri, curbat cât să poate prinde părul într-un coc. Mi-am îndoit degetele înghețate și am scos-o din buzunar. *Gândește, Judith!* Agrafa nu era o armă, chiar dacă atacatorul îmi oferea ocazia să o folosesc. Intențiile sale erau evidente; și nu părea frământat de muștrări de conștiință în legătură cu eventualele victime colaterale. Mi-am pus agrafa între dinți și m-am aplecat în față, am înaintat cu disperare alți câțiva metri, apoi am alunecat pe o parte spre mare, cu picioarele agățate de conductă, și am apucat agrafa înainte să trag aer în piept. Apa sărată m-a făcut să-mi strâng ochii cu putere, am pipăit creșturile rigide cu mâna stângă, prin spatele coapsei, apoi am înfipt agrafa în cauciucul gros al conductei. A intrat incredibil de ușor. Am apăsat cu toată puterea, apoi am scos-o.

Învelișul a crăpat, iar conducta a trosnit violent spre dreapta, asemenea cozii unui uriaș șarpe cu clopoței, lăsând apa din interior să țâșnească în afară. Pentru o clipă, jetul m-a împins spre suprafață, dar un val m-a scufundat din nou. Am încercat să cuprind conducta cu brațele, dar era mult prea groasă; apa m-a lovit din nou și m-a îndepărtat cu totul. Câteva mișcări m-au readus la suprafață, deși simțeam freacă insistent de sub mine, trăgându-mă spre conducta învolburată. Atacatorul nu se mai vedea nicăieri. Gâfâind, am continuat să calc apa, scuipând apa sărată care-mi ardea gâtul. Vasul se afla la încă vreo cincisprezece metri distanță, dar curenții mă împingeau deja, cu o viteză alarmantă, în direcția opusă. Mă agitam fără prea mare succes. Orice încercare de a înota era inutilă; deja epuizată, îngreunată de haine, nu mai aveam nimic altceva de făcut decât să mă las purtată de valuri. Măcar pentru o vreme. Când mi-am lăsat

capul pe spate în apa adâncă și indiferentă, îmi amintesc că mi s-a părut ciudat să nu mai simt frigul.

– Aici! Aici!

M-am întrebat de ce nu auzisem motorul șalupei, dar vocea lui da Silva a fost aproape complet înghițită de foșnetul din capul meu. Strigătele lui au străpuns liniștea stranie și domoală. *De ce nu poate pur și simplu să renunțe, să mă lase în pace?* Puteam să îl scutesc măcar de atâta satisfacție. Atunci am încetat să îmi mai mișc picioarele și m-am scufundat în legănarea mării.

Era întuneric când am deschis ochii. Adică, părea să fie noapte – norii arătau ca niște cărbuni în licăririle fugare ale lunii noi. Frigul mă trezise. Înfășurată în hainele ude și înăsprite de la sarea mării, corpul meu tremura din toate încheieturile, iar dinții îmi clănțăneau ca ai unei jucării cu cheiță. Părea că sunt întinsă pe podeaua unei șalupe mici, care mă izbea dureros în ceafă de fiecare dată când se lovea de câte un val. Zgomotul motorului era ca un țurture care îmi perfora urechile. În lumina unui șir de lămpi cu LED din pupă l-am zărit pe da Silva așezat liniștit la cârmă. Pentru o clipă, m-am gândit că s-ar fi putut să fiu în iad – poate că fusesem condamnată să călătoresc pe Styx pentru eternitate însoțită de da Silva? – dar durerea din coapse și setea chinuitoare îmi sugerau, complet dezamăgitor, că mă aflu încă printre cei vii. Am încercat să mă ridic și m-am lovit cu capul de bancheta din spate a bărcii. Da Silva s-a întors la auzul sunetului.

– Așadar, ești bine.

Brațul meu drept dezgolit stătea întins incomod deasupra capului; când am încercat să îl mișc, am simțit în jurul încheieturii un metal frecându-se de pielea udă. Da Silva îmi prinsese cătușele de banchetă.

– Ai niște apă lângă tine.

Am întins brațul stâng și am găsit o sticlă de plastic. Evian avea un gust mai bun decât un Lafitte din 1973.

– Nemernicule, am spus eu, ca să lansez o conversație.

– De ce spui asta?

- Eu ți-am salvat viața acolo! Putea să te împuște. Putea să mă împuște pe mine în locul tău.

- Și eu te-am salvat, nu?

Trebuia să recunosc că exista o oarecare logică în spusele lui.

- Unde mergem?

- Taci din gură.

- Mi-e frig.

- Taci din gură.

Deși mă dureau, mi-am întins picioarele cât am putut de mult, însă până la da Silva mai rămânea o distanță considerabilă. Chiar dacă reușeam să-l împing peste bord, nu aveam cum să ajung la cârmă din pricina cătușelor. Și apoi ce aș fi făcut? Nu aveam bani, telefon sau vreun act. Dacă aș fi ajuns la mal, oriunde s-ar fi găsit acest mal, ar fi trebuit să șchiopătez mai bine de o mie de kilometri, până la apartamentul meu din Veneția. În care, chiar în clipa aceea, se afla un cadavru. Nu era o perspectivă foarte atrăgătoare. În plus, mă simțeam foarte rău - îmi era greață de la câtă apă înghițisem, aveam picioarele lovite și dărdăiam în blugii și tricoul ude learcă, în întunericul de decembrie. Așadar, eram în mijlocul pustietății, cu un polițist italian corupt care avusese de gând să mă împuște cu doar câteva ore înainte, un bărbat care, la rândul lui, părea să fie urmărit de țeva unei puști. O adevărată plăcere.

- Care este treaba cu șalupea?

- Am împrumutat-o, bine? De pe nava container. Nu am mai avut timp să cer voie, am dezlegat-o pur și simplu.

- Ai văzut ce s-a întâmplat cu prietenul nostru?

- Ți-am spus deja despre curenți. Problema cu el a fost rezolvată. Și parcă ți-am spus să taci din gură, nu?

- Trebuie să mă ușurez, am bombănit eu.

- Poți să faci pe tine. Nu te dezleg.

- Încântător!

- Ți-am spus să taci dracului din gură!

Nu prea aveam altceva de făcut decât să mă uit la fuioarele mișcătoare ale norilor care își țeseau pânza de păianjen în întuneric. După ce am obosit să fac asta, m-am uitat la

da Silva. După ce am obosit să fac și asta, am reușit să adorm la loc.

A doua oară când m-am trezit a fost din cauza scâșnetului bărcii trase pe plajă, al zgomotului făcut de pământul care zgâria scândurile. Da Silva s-a aplecat deasupra mea, sprijinindu-și amabil greutatea pe stomacul meu, cât a desfăcut cătușele. Zgomotul pașilor pe pietriș mi-au dat de înțeles că nu eram singuri, deși vederea îmi era obturată de pieptul lui da Silva.

- Poți să te descotorosești de barcă.

Părea calm, dar eu puteam să simt sudoarea ascunsă sub mirosul de sare pe piele. Îi era frică.

- Hai, sus!

M-am ridicat cu grijă. Partea din spate a șalupei, de unde da Silva cârmise, mai plutea legănat pe valuri. Două mâini m-au luat de brațe și m-au ridicat dintr-o mișcare, în timp ce eu priveam insistent în beznă, încercând să ghicesc vreun chip, dar de îndată ce am atins cu picioarele pietrișul, am fost legată la ochi cu o eșarfă, atât de repede și de profesionist încât mi-am dat seama că nu avea absolut nici un rost să țip.

- Duceți-o voi! Vin și eu.

Da Silva nu vorbea italiană, ci un dialect sudic greoi pe care abia dacă puteam să-l înțeleg.

- Pe aici, *signorina*, mi-a spus cineva care m-a strâns de ambele coate.

În răsuflarea celui care vorbea, am simțit miros de pește și de ceapă. Picioarele mele înghețate s-au împotrivit când m-am împiedicat pe plaja în pantă.

- Numai puțin. Gata, am reușit. Vocea lui Miros de Pește era neutră și pragmatică, de parcă mai făcuse asta de nenumărate ori. O să intrăm în mașină acum. Așa. *Attenzione alla testa*.

Pielea moale a banchetei mi-a mângâiat spatele plin de vânătaii. Miros de Pește s-a aplecat și a tras o centură de siguranță peste mine, în timp ce mașina s-a clătinat sub greutatea celorlalți bărbați. Căldură - o senzație plăcută,

profundă, prețioasă. *Dacă toată povestea asta s-ar încheia acum, aş putea muri fericită.*

La început, pe măsură ce înaintam, am încercat să număr secunde ca să știu cât de departe eram de mare, dar curând am renunțat. Strategiile antirăpire nu erau foarte importante: nu era ca și cum ar fi existat cineva căruia să îi pese și care ar fi putut primi în plic urechea mea tăiată. Probabil că tipii ăștia mă duceau într-un loc liniștit, în afara orașului, unde să mă împuște și să-mi arunce corpul într-un șanț.

– Trebuie să coborâm, s-a auzit vocea lui da Silva, când motorul s-a oprit. Apoi am repetat strania manevră menită a proteja infractorii, cu mâna lui Miros de Pește pe creștetul meu.

– Pe aici.

Frica mi s-a înșurubat în piept. Mobilizând ce mai rămăsese din forță în picioare ca să liniștesc dorința nebună de a fugi, am auzit cum se deschide o ușă, în timp ce bărbatul m-a împins înainte câțiva pași. A urmat un pocnet strident. În ciuda stăpânirii mele, am tresărit, dar ei doar aprinseseră o lumină, producând o ușoară schimbare în întunericul de sub cârpa legată la ochi.

– Stai aici, a ordonat da Silva. După ce auzi că se închide ușa, poți să te desfaci la ochi. Nu înainte. Bine?

Am reușit să încuviințez din cap. Am auzit din nou zgomot de pași, scârțâitul unei balamale, o bufnitură, pâlpăitul unui bec.

Încăperea arăta ca un garaj sau un hambar – ziduri din bolțari, podea prăfuită din beton, nici o fereastră. Într-un colț, era lăsat un sac de dormit albastru și soios, un scaun de grădină din plastic și o găleată lângă, un prosop pliat cu o precizie ciudată peste scaun, așezat deasupra unei cămăși bărbătești. Lângă scaun era o farfurie din porțelan cu flori, cu un sendviș și o portocală. Și o sticlă mare cu apă. Absolut nimic altceva. Preț de câteva minute am tremurat sprijinită de perete, așteptând cu încordare să se întoarcă. Când în sfârșit m-am convins că eram singură, m-am năspustit asupra sendvișului, înfulecându-l cu mușcăături uriașe, bând lacom apă pentru ca bucățile uscate de

pâine și șuncă să treacă mai ușor prin gâtul meu îmbibat cu sare. Nici nu-mi mai aminteam când mâncasem ultima oară – poate în urmă cu două zile? După ce am terminat de mâncat, mi-am curățat sarea de pe față cu puțină apă, apoi mi-am dezlipit de pe piele blugii uzi și m-am dezbrăcat de tricou. Aveam să păstrez portocala pentru mai târziu. Era plăcut să am un deliciu pe care să îl aștept cu nerăbdare.

Am dat câteva ture, pășind pe podeaua din beton, ca să-mi alung oboseala din oase, și cam la asta părea să se reducă distracția pentru seara aceea. Mi-am lipit urechea de ușa încuiată, dar nu am auzit nimic, nici zgomotul vreunei brichete sau vreo discuție înfundată, nici măcar zgomot de pași. Nu exista un mâner în interior; am împins ușa cu palmele și am ascultat sunetul balamalelor. Nu știam unde sunt, dar era evident că fusesem părăsită pentru moment. Descojind încet portocala, am desfăcut-o în felii și m-am așezat pe podea. *O să se mai deranjeze să mă hrănească dacă vor să mă ucidă? Și, de fapt, cine sunt ei?* Colegii lui da Silva, bănuiam, dar nu cei care purtau uniforma de la *Guardia di Finanza*. Sacul de dormit nu era foarte îmbietor, dar m-am strecurat în căldura lui soioasă și m-am ghemuit într-un colț, ca o larvă, la lumina slabă a becului care risipea umbre prăfuite spre colțurile încăperii.

Prins între epuizare și vigilență, creierul meu pendula între stare de somn și de veghe. Când am moțăit, subconștientul meu m-a purtat printr-un montaj al ultimelor zile – scheletul lui Alvin Spencer izbindu-se de podeaua apartamentului meu din Veneția, întrebările lui da Silva de la secția de poliție, călătoria lungă și silențioasă cu mașina de-a lungul coastei italiene. Trezindu-mă, am încercat să-mi pun gândurile în ordine, dar când Cameron Fitzpatrick a intrat pe ușă cu o grămadă de cârpe pătate de sânge în mână, mi-am dat seama că mă aflu încă într-un delir febril. Fitzpatrick era mort. O știam pentru că îl ucisesem, cu ani în urmă, la Roma. Și da Silva fusese acolo. L-am văzut în șalupă, virând sub un cer întunecat ca într-un vis, ale cărui valuri se transformau

în apa clipocind într-o cadă de baie, apă rece care mirosea a migdale, în care mă afundam încet, incontrollabil...

M-am trezit la auzul propriului găfâit răgușit, înțepenită pe podeaua din beton, în licărirea monotonă a becului. La început, nu mi-am dat seama dacă trecuseră minute sau zile. Pe sub ușa se întrezărea o urmă vagă de lumină. M-am târât ca o omidă în sacul de dormit, am luat apa și m-am ridicat în șezut.

Am crezut că joc o partidă care se desfășoară după regulile mele. Totuși, jocul era întretesut în altul, împletit cu mult înainte, ale cărui fire erau la fel de nevăzute pe cât erau de constrângătoare.

Am ieșit din sacul de dormit, mi-am scuturat corpul, am încercat să-mi forțez mintea tulburată să se concentreze. Un zgomot înfundat m-a făcut să tresar – *Un șobolan? La dracu', un scorpion?* – dar era doar un gândac, cu o carapace uleioasă cât degetul meu mare, care își agita fără sens aripile pe zidurile din beton. M-am uitat la el parcă ore întregi, până când s-a prăbușit pe podea, a fluturat caraghios din picioare și a părut că dă să moară. Am apăsat încet pe carapacea lui tare. Nimic. Cumva m-am simțit înviorată. Folosind o bucată din hârtia în care fusese împachetat sendvișul, am ridicat gândacul și l-am așezat în mijlocul podelei. Apoi, am făcut bucățele coaja de portocală rămasă. Aveam părul încălzit de la apa de mare; mi-am smuls câteva fire înnodate și le-am înfășurat în jurul unei bucăți de coajă. Judith. L-am așezat lângă gândac. El avea să fie da Silva. Romero da Silva. *Care fusese acolo tot timpul.* Da Silva era polițist. Da Silva era un escroc. El mă adusese până în Calabria. De ce? Mai multe piese, dispuse în jurul gândacului asemenea orelor pe cadranul unui ceas. Am zgâriat cu unghia câte o inițială pe fiecare bucățică de coajă. Îl aveam pe Rupert, fostul meu șef, director la casa de licitații pentru care lucrasem ca junior la Londra. Și dincoace – am mai zgâriat o bucățică – se afla Cameron Fitzpatrick, negustorul de tablouri. Rupert și Fitzpatrick plănuiseră să înșele casa de licitații prin vânzarea unui tablou fals pe care îl furasem după ce Rupert mă concediasse, după ce îl ucisese pe Fitzpatrick. Am eliminat elementul „F” din cerc. Fitzpatrick lucrase cu un tip pe

care îl cunoscusem drept Moncada, care vindea falsuri prin intermediul unei bănci italiene. Am așezat altă bucată de coajă lângă „M”. Cleret. Renaud Cleret. Colegul lui da Silva din poliție. Îl ucisese pe Cleret. L-am eliminat din cerc cu un bobârnac.

Și acum? Acum mă simțeam vioaie, hotărâtă. Mă mutasem la Veneția, îmi creasem o identitate nouă. Judith Rashleigh dispăruse. Devenisem Elisabeth Teerlinc, curator și proprietar al Galeriei Gentileschi. Cu grijă, am tras un fir din tricoul meu urât mirositor și l-am legat în jurul cojii Judith. Apoi un altul, „K” pentru Kazbici. Moncada avusese de-a face cu Kazbici și complicele lui, Balenski. Altă bucată de coajă. Cei doi spălaseră, pe piața de artă, banii obținuți din vânzarea de arme. I-am scos apoi din cerc pe Moncada și Balenski. Erau morți amândoi. Ce păcat. Cine mai rămânea?

Cu un fulg din sacul de dormit am ilustrat o nouă intrare în scenă: Iermolov. Pavel Iermolov, un bogat colecționar de artă rus. Kazbici încercase să îi vândă un Caravaggio. Măcar el pretinsese că era un Caravaggio. Eu și Iermolov lucraserăm împreună, punctul de legătură dintre Kazbici, Moncada și Balenski. L-am lăsat pe Iermolov în ring. Ce nu înțelesesem, detaliul pe care nu îl observasem, era prezența lui da Silva, târându-se în întuneric. Mă urmărise în tot acel răstimp. Am mormăit peste grămăjoara mea de gunoi ca o preoteasă voodoo. „A” pentru Alvin Spencer. Alvin fusese... prins la mijloc. Un pierde-vară din lumea artei, cu legături la casa de licitații. Un pic prea curios în privința mea. Așa că fusese nevoie să fie eliminat, doar că, într-un fel, nu îndepărtasem suficient de bine dovezile. Am ridicat coaja, am așezat-o lângă gândacul mort. Da Silva aflase despre Alvin și hotărâse că mă va aresta. Doar că nu mă arestase. M-am întins pe jos și m-am gândit la mozaicul meu de fetișuri.

Da Silva voia să lucrez pentru el. Așa spusese pe plajă. Și dacă nu o făceam? Probabil că era mai ușor să scape de mine aici decât în Veneția. Evident, da Silva avea prieteni, relații la care putea să apeleze – bărbații care mă aduseseră aici, indiferent unde era acel „aici”. Mafia. Să mă târască părea mai eficient decât să mă ridic în picioare, din moment ce